

στήν ἀκρινὴ γωνία τοῦ πλατιοῦ ἄσπρου χω-
ραφιοῦ

Φαίνονταν ξεσταμένοι
Προσπαθοῦσαν νὰ σκοτώσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο;
Αὐτὸ ποὺ σήκωσε τὰ χέρια
κι ἔτεινε τὸ στήθος
ἔμοιαζε γυναῖκα
Ἦταν σ' ἔκσταση;
Αὐτὸ ποὺ ἦταν κεραυνόπληκτο
ἔμοιαζε ἄντρας
Τὸ ἄσπρο πλατὺ πλάνο
ἀνακάτωνε τὰ σώματα ἐκθαμβωτικά
Ἄστραψε ἓνα φῶς
Ὁ ἀνθρωπος ἄφησε τὴ ρωγμὴ
κι ἄκουσε ἓνα βίαιο κορὸ τοροντῆς
Ἦταν ἡ ἀρχὴ ἢ τὸ τέλος;

Ἀμαζάβα Ταϊτζίρο (1936)

ΚΛΘΙΣΜΑ (γαλάζιο)

Στὸ ἡλιοβασίλεμα στ' ἀνατολικά τοῦ οὐρανοῦ
ἔκει ποὺ ὁ ὀρίζοντας
κλείνεται ἀπὸ ἓνα σκοῦρο ἄλλος πεύκων
γαλάζιοι ἐρωδιοὶ χτίζουν τίς φωλιές τους,
σταματοῦν στὰ κλαδιὰ τοῦ σύννεφου
καὶ μὲ ἡρεμία κινούμενα μάτια
κοιτᾶνε σταθερὰ κατὰ δῶ.

Τὸ γαλάζιο εἶναι τόσο ὠραῖο ποὺ σχεδὸν
εἶναι διαφανές.

Τὰ σύννεφα εἶναι κορὰ σὰν τὸν οὐρανὸ γύρο.
Βαθιά στὸ ἄλλος τῶν κέδρων
μικρὰ κουδούνια χτυποῦν σὲ κάθε δέντρο
καὶ γλιστρώντας στὰ χλωμά τους κύματα
οἱ ἐρωδιοὶ ταράζονται μυστικά
στέκοντας κοντὰ κοντὰ

Γιατὶ μὲ κινήθησαν ἀπ' τὴ φωλιά μου
προτοῦ νὰ καταλάβω τί γινόταν;

Μιά ψυχαιιστὴ ὁμίχλη περνάει
καὶ τότε, πέρα ἀπὸ τὸ παράξενα σκοτεινια-
σμένο χωράφι,
στὸ ἡλιοβασίλεμα στ' ἀνατολικά τοῦ οὐρανοῦ
γαλάζιοι ἐρωδιοὶ στριμώχνονται
κοιτᾶνε σταθερὰ κατὰ δῶ.

Γουατανάμπε Τακενόμπου (1938)

ΑΝΕΜΟΣ

Ἡ κραυγὴ ποὺ φαίνεται πιασμένη
τὴ στιγμὴ ποὺ γεννιέται
ξεφεύγει τὴν ἀποπνεκτικὴ πῆση
τῶν φωνῶν ποὺ δὲν πᾶνε πουθενά

Ὁ κόσμος εἶναι πολὺ μεγάλος

Ἀκόμη καὶ

ἡ πιὸ μικρὴ πόλη εἶναι πολὺ πλατειά
γιὰ νὰ πᾶμε πουθενά

Κι ὅμως
καθὼς τρέχουμε στὴ χειμωνιάτικη πόλιν
μέσα στὸν κρύο ἄνεμο ποὺ στροβιλίζεται
μπρὸς ἀπ' τὸ μέτωπό μας
ἀνακαλύπτουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ
τὴν τρυφεράδα τοῦ κόσμου
καὶ σταματοῦμε ἀπότομα

Τὰ βλέφαρά μας εἶναι πολὺ βαριά
γιὰ νὰ στηρίξουν τὸ τοπίο

Μέσ' ἀπὸ
κλειστὰ μάτια βλέπουμε τὴ μακρινὴ σημαία
καὶ τὸ λαμπερὸ ποτάμι ποὺ κυλάει στὶς πτυ-
χές της

Τυλιγμένοι στὸν ἀκτινοβόλο ἄνεμο
βλέπουμε πίσω ἀπ' τίς βλεφαρίδες μας
τὴν ἀρχικὴ σιλουέττα
—τὴ μορφὴ τοῦ κόσμου
καὶ τὴν ἀπεριόριστη τρυφεράδα του
ιδωμένη γιὰ πρώτη φορὰ
μὲ μάτια ποὺ ἀκόμη δὲν ἀνοίξαμε

Οἱ φωνές περνᾶνε ὥς ἐδῶ
χέρια κάνουν σήματα
παράθυρα ἀνοίγουν
ἀπέναντι στ' ἀνοιχτά μας μάτια
Διαφανεῖς φλόγες
ὕψώνονται σὰ λαμπυρίζον ἄνεμος
ἀπ' τὸ σημεῖο ὅπου τὰ βλέμματά μας συναν-
τιοῦνται

Καὶ τότε μιὰ διαφορετικὴ πόλιν
ἀρχίζει τὴ ζωὴ της
στὴ θέσιν αὐτῆς
ποὺ πέρασαν τὰ μάτια σου κάποτε

Γιοσιμάσου Γκόζο (1939)

ΦΩΤΙΑ

Τὸ χρυσὸ σπαθὶ κοιτάει κατευθεῖαν στὸν ἥλιο
ἀνθὸς ἀχλαδιοῦ περνάει μπροστά ἀπ' τὸ πρό-
σωπο ἐνὸς σταθεροῦ ἀστρου
Σὲ μιὰ ἀνεμοσάφωτη ζώνῃ τῆς Ἀσίας
ἡ ψυχὴ εἶναι ἓνα τιμὸν αὐτοκινήτου πάνω ἀπ'
τὰ σύννεφα

Τυφλότητα
εἶναι ἡ ἐπιθυμία μου
—νὰ γίνω ἥλιος ἢ μῆλο
(δὲν εἶναι αὐτὸ παρομοίωση)
νὰ γίνω ρόγα κοριτσοῦ, ἥλιος, μῆλο, κομμάτι
χαρτί, πέννα μπουνάλι μελάνι, ὄνειρο!
καὶ ὅλο κι ὅλο ποὺ χρειάζεται γι' αὐτὸ
εἶναι ἓνας οὐράνιος ρυθμὸς
Αὐτὸ τὸ βράδυ
ὁδηγώντας ἓνα σπορ αὐτοκίνητο
θὰ μποροῦσες νὰ ταττουάρεις τὸ πρόσωπο
ἓνα πεφτάστερου
Θὰ μποροῦσες;

Μετ. (ἀπ' τ' ἀγγλικά) Σ. Α. Σκαρτσῆς